

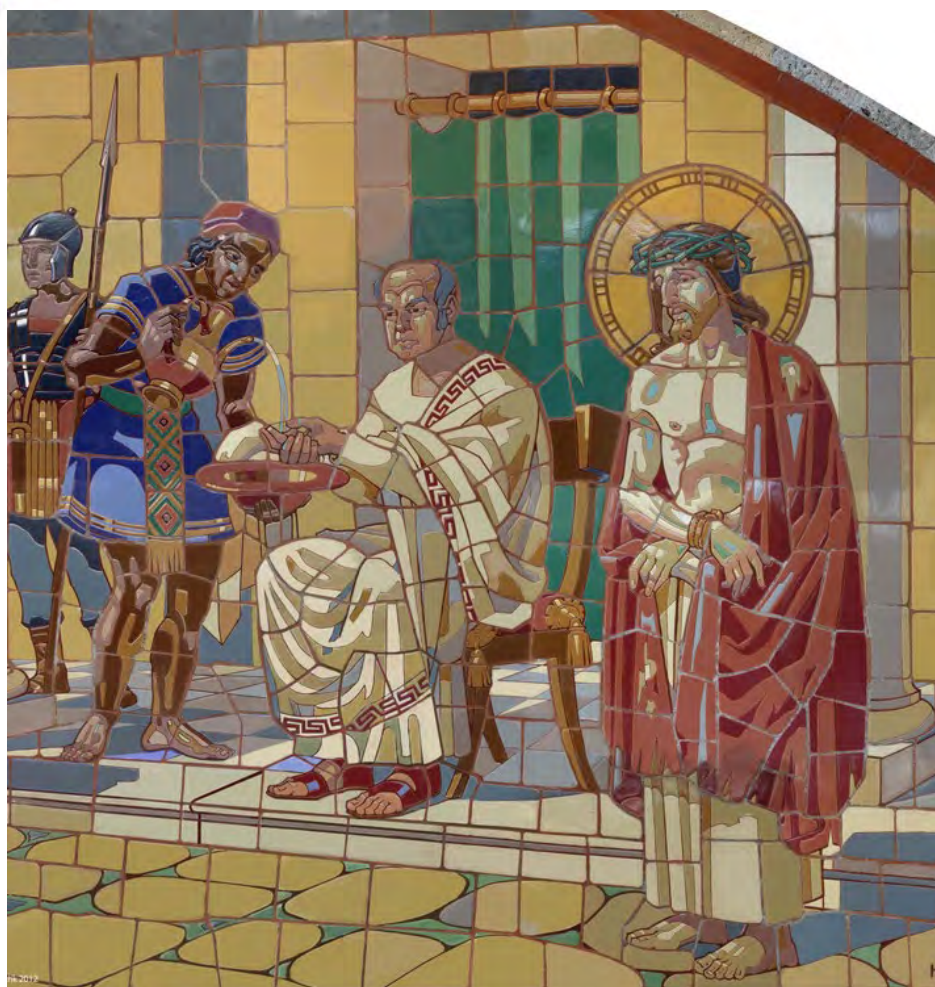
INRI

**ČASOPIS PROSTĚJOVSKÝCH
ŘÍMSKOKATOLICKÝCH
FARNOSTÍ**

**POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
A SV. PETRA A PAVLA**

„Nemyjeme si spolu s Pilátem ruce nad bídou světa? Ježíš je smuten nikoli nad sebou, ale nad námi, že nemáme ani vůli postavit se tomu zlému v nás i kolem nás,“ uvažuje Vojtěch Pařík, restaurátor obrazů křížové cesty na Hostýně od Jano Köhlera.

Zdroj: www.vojtech.parik.sweb.cz

1/2021 VELIKONOCE

ÚVODEM	STR.	2
VZPOMÍNKA NA JOŽKU POŠTULKU		3
SKM		4
MLÁDEŽ DĚKANÁTU PROSTĚJOV		5
ROZHOVOR S PANEM KARLEM KAVIČKOU NEJEN O MARIÁNSKÉM SLOUPU V PRAZE		8
DĚLNÍK NA VINICI PÁNĚ A SLUŽEBNÍCI UŽITEČNÍ		15
OKÉNKO PRO DĚTI		17
SÍLA RŮŽENCE		18
VTIP, BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH		19

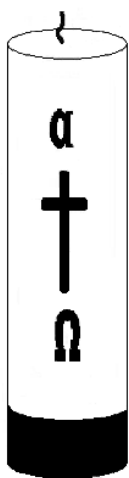
Milí farníci,

dnešní neděli vstupujeme do liturgicky nejintenzivnějšího období slavení naší víry v Krista. Ačkoliv platí opět určitá omezení pro bohoslužby, duchovní prožití Velikonoc nijak omezené není. Centrem slavení v naší farnosti je kostel Povýšení svatého Kříže, který je svým zasvěcením spojený s Velkým pátkem. Kostel je otevřený nejen na bohoslužby, ale i během dne, a to teď ve Svatém týdnu a Velikonočním třídení určitě maximálně využijte.

V našem kostele na Vás čeká překvapení – **JERUZALÉM**, přijďte a uvidíte.

Křesťanské slavení Velikonoc se obvykle odehrává především v kostele, ale je tady také prostor pro křesťanské slavení Velikonoc doma v rodině. Nemusí to být vůbec sledování přenášené bohoslužby. Odkaz ke stažení pomůcky pro domácí liturgii najdete na farních stránkách a vytištěná bude k dispozici v kostelích.

Se slavením Velikonoc jsou spojené různé lidové, a dá se říct, že svým původem i pohanské zvyky. Je snad jen jediný rozšířenější křesťanský velikonoční zvyk, a to je žehnání pokrmů. Mám tedy určitý nápad. K velikonoční vigílii patří velikonoční svíce symbolizující zmrtvýchvstalého Krista a jeho vítězství světla nad temnotou. Jsou pro Vás připraveny svíce, které se mohou stát Vaším domácím paškálem, k svíci je přibaleny plátkový vosk, s jehož pomocí ji můžete nazdobit podobně jako se zdobí paškál pro kostel. A během Velikonoční neděle přijít a zapálit si tento domácí paškál od paškálu v kostele Povýšení sv. Kříže, ten je zapálený od velikonočního ohně a tím požehnaný. Zvolejte přitom: „Světlo Kristovo!“

Nazdobený domácí paškál také vyfoťte a fotku pošlete na adresu faprostejov-psk@ado.cz. Po celou dobu velikonoční až do slavnosti Soslání Ducha Svatého jej zapalujeme a prosíme, aby se světlo Kristovo rozzářilo v naší duši a v celém našem životě, protože díky němu se stáváme tím, čím máme být – světlem světa. Vždy znovu zvolíme: „Světlo Kristovo!“ a věnujme chvíli modlitbě. Pokud se na někoho pro velký zájem nedostane, použijte stejně jakoukoliv jinou svíci.

Také na Velikonoce bude pokračovat velikonoční dar za dar – mešní víno na slavnostní velikonoční stůl – nabídka bude rozmanitější.

Přeji každému z Vás duchovní a radostné prožití a slavení našeho znovuzrození v Kristu a skrze Krista.

P. Aleš Vrzala, farář

Vzpomínka na Jožku Poštulku: „Odešel za Lád'ou.“

Pocházím z generace, která dospívala v době nejtvrdší normalizace. A protože jsem Prostějovák, tak mohu říci, že z generace, která měla v této době obrovské štěstí na několik výjimečných osobností. Jednak to byli naši kaplani Alois Jargus a František Bršlica, kteří nás naučili obdivovat a milovat krásu liturgie a rytmických písní, a jednak dva naši vrstevníci – Láďa Gazda a Jožka Poštulka.

Kdo by Láďu a Jožku viděl jen tak letmo někde na nějaké hostině, tak by si mohl pomyslet: „Ti toho ale sežerou.“ Oba totiž byli milovníci dobrého jídla. Ale kdo se s nimi setkával častěji, tak věděl, že to byli především dobří společníci, na které byl spoleh. Oba brali své křesťanství vážně a bylo to znát na jejich životech. Proto tak jeden skončil jako řeholní představený a druhý jako kostelník v brněnské katedrále.

Ale jaký byl vlastně Jožka/Jožin doopravdy? Byl to vynikající organizátor, výtečný zpěvák, lektor a znalec liturgie, ale především vrstevník, který byl kamenem úhelným našeho společenství, kterému uměl udávat správný duchovní směr. Při našich duchovních hovorech mohl člověk obdivovat jeho znalosti a duchovní hloubku. Přitom to nebyl žádný suchopár, ba spíše naopak. Byl – podobně jako Láďa – vynikající řečník a komik. Nebál bych se je oba přirovnat k panu Menšíkovi, neboť měli oba stejný dar stmelovat, bavit a šířit kolem sebe dobrou náladu. V jejich společnosti jsi zkrátka nemohl trpět splínem a skleslostí, protože jejich humor byl vysoce nakažlivý.

U nohou Matky Boží
(v Příchovicích v srpnu 1984)

Foto: J. Tvrdlík

Měl jsem sice napsat pouze pár řádků o Jožkovi, ale jak kdosi poznamenal na jeho pohřbu: „Tak už jsou tam oba, to tam Laďa bez něj dlouho nevydržel“, oni byli prostě dvojka. A zkuste mluvit o vejci jako o bílku a ztlouci, že součástí vejce je i žloutek... I jejich zásluhou se mi podařilo odolat nátlaku bolševika a jeho snaze vtlouci mi do hlavy komunistický světový názor... Takže bráškové: Díky.

Jarda Tvrdík

Při oslavě 25. výročí
kněžství Pavla Cetkovského
– otce Gorazda
(v Prostějově 15. 8. 2016)
Foto: J. Tvrdík

SKM - SALESIÁNSKÝ KLUB MLÁDEŽE PROSTĚJOV

Aktuální informace z SKM v době pandemie

Na počátku měsíce února bylo spuštěno přihlašování na letní tábory. Letošní nabídku naleznete na stránkách www.shmpv.cz.

Některé nové tábory jsou pod logem SKM. Proto bych chtěl vysvětlit, kde se tu SKM vzalo. Jedná se o salesiánský klub mládeže, který má svůj počátek v Prostějově od 1. 1. 2020. Dle přání Salesiánské provincie Praha se má věnovat rozvoji a formaci animátorů pro děti a mládež. Kromě tohoto úkolu se snažíme dětem a mládeži nabízet program, který jim umožní zajímavě strávit svůj volný čas. Náš klub se tak snaží spolupracovat s klubem SHM a doplnit jeho nabídku. Aktivity klubu se konají na různých místech. Často spolupracujeme s jinými salesiánskými kluby. Minulý rok jsme se zúčastnili řady sportovních turnajů po celé republice. Pořádali jsme řadu výletů a víkendů pro ministranty a děti z Prostějova a okolí.

Rádi bychom měli nějaké zázemí i v Prostějově. Již delší dobu v sobě nosím tuto myšlenku mít pro děti a mládež sportovní hřiště a prostor, kde se setkávat. Proto

jsme využili nabídku zúčastnit se pastorační rady farnosti sv. Petra a Pavla a požádali jsme o to, aby se na zahradě farnosti mohlo vybudovat víceúčelové hřiště, které by do budoucna mohlo využívat CMG v dopoledních hodinách, SKM pro sportovní kroužky, oratoře, farnost pro aktivity pro děti, ale také i pro všechny věkové kategorie. V současné situaci probíhají různá jednání a hledáme způsob, jak tuto myšlenku brzy realizovat. Prosíme vás všechny o podporu v modlitbě.

Covid 19 přerušil naši činnost v SKM Prostějov

Aktuální současná situace bohužel přerušila velkou řadu plánů. Řada sportovních turnajů, výletů a víkendů byla zrušena. Přesto plánujeme akce do budoucna, o jejichž konání, či nekonání, rozhodne vláda. Jejich aktuální nabídku vždy naleznete na webu www.shmpv.cz.

Nabídka nových táborů SKM na léto 2021

5. 7. - 9. 7. 2021 Příměstský sportovní kemp (fotbal, florbal)

24. 7. - 31. 7. 2021 Ministrantský tábor na Annabergu

2. 8. - 7. 8. 2021 Tajemství vltavských peřejí na raftech

10. 8. - 15. 8. 2021 Vodácký putovní tábor na Vltavě na kánoích

P. Ladislav Bandouch, SDB
(předseda SKM Prostějov)

SPOLEČENSTVÍ NAŠÍ FARNOSTI

Mládež děkanátu Prostějov

Mládež děkanátu Prostějov je společenství mladých a aktivních lidí, které spojuje přátelství, záliba ve společně stráveném času, a především láska k Pánu. Na našich akcích se můžete setkat například s hrami, nejen s duchovní tematikou, mládežnickými bohoslužbami, zajímavými přednáškami a také strhujícími diskusemi o důležitých tématech víry a církve. Mezi naše hlavní cíle patří těmito aktivitami přibližovat mladé blíže k Bohu a sblížovat lidi napříč děkanátem v přátelském kolektivu našeho společenství. Dále se snažíme o to, abychom dodávali naši činnosti kulturní rámec, a tím obohacovali mladé po všech stránkách. To jsou tři pilíře, o které se opíráme při naší činnosti.

Za normálních okolností se scházíme minimálně dvakrát měsíčně na tradičních akcích Crossna a Spolčo VIP. První z jmenovaných představuje setkání mládežníků na některé faře v našem děkanátu, konané vždy první pátek v měsíci. Součástí

programu je vždy mše svatá, kterou začínáme, dále pak chvíle volné zábavy, která je následována hrou, sloužící jako tak zvaný icebreaker – k prolomení ledů. Poté se již dostáváme k druhému nejdůležitějšímu bodu programu, kterým je diskuse na předem zvolené téma, která je moderována našimi

animátory. Odsud si mladí mohou odnést zajímavé podněty nebo myšlenky a zároveň si objasnit palčivé otázky dané problematiky.

Spolčo VIP (zkratka Věřící I v Pátek) se koná každý třetí pátek v měsíci a od Crossny se obsahově značně odlišuje. Chtěli jsme docílit vytvoření krátkého spolča, které umožní mladým se setkat, ale především dozvědět se o vybraném duchovním tématu informace navíc, dostat se do hloubky. Z tohoto důvodu má většinou přednášku na starost některý děkanátní kněz či starší animátor.

S příchodem doby covidové se naše obvyklé akce bohužel nemohly uskutečnit. Proto jsme se adaptovali a přesunuli je do online prostředí, jak jen to bylo možné. Na našich sociálních sítích máme řadu aktivních projektů, kterými chceme alespoň částečně nahradit společenství, které v dnešních dnech postrádáme více než kdy předtím. Na náš Instagram (@mladezprostejov) dáváme citáty z nedělních bohoslužeb nebo úryvky k rozjímání. Každý měsíc pořádáme livestream s hostem a také pořádáme mládežnické mše svaté přenášené online. Snažíme se také udržet přímou interakci s našimi sledujícími – mladými lidmi. Proto jsme založili speciální facebookovou skupinu Společenství MDP na dálku, sloužící výhradně pro komunikaci s ostatními v této zvláštní době. Každou středu zde přicházíme s nějakou otázkou, s pomocí které chceme mladým připomenout, že ani v této situaci nejsou sami, například: „Jaká je vaše oblíbená činnost v lockdownu?“, „Co vás zaujalo v nedělním čtení?“ atp. Nedávno jsme navíc uspořádali v náš obvyklý termín Duchovní obnovu v online formě, kam jsme přizvali i mladé z děkanátu Valašské Meziříčí. Sledující se mohli zapojovat pokládáním otázek, ať už písemně anonymně nebo i přímo.

O naši činnosti napsali také dva z pravidelných účastníků:

„Společenství, které MDP vytváří, dává naději řadě mladých, jež se snaží najít ve světě své místo. Díky pravidelnému setkávání věřících je možné se navzájem podporovat ve víře a nacházet porozumění. Za sebe mohu říct, že jsem se díky této partě a jejím častým diskuzím zamyslela nad věcmi, na které v běžné konverzaci nenarazíte. Pomohlo mi to ujasnit si své stanovisko v mnoha záležitostech a upevnit svou víru, protože vím lépe, v CO a KOHO věřím.“ -Eliška Zbořilová-

„Na MDP akcích se mi líbí jejich přátelské prostředí. Přináší mi prohlubování kamarádkých vztahů v křesťanském prostředí. Také si velice cením toho, že jsem byl do tohoto společenství příjemně přijat. A stojí to za to.“ -Martin Pazdera-

Doufáme, koneckonců asi jako všichni ostatní, že se budeme moci vrátit do normálního režimu co nejdříve, abychom se mohli opět věnovat činnostem a akcím, které do online prostředí přenést nelze. V průběhu roku obvykle konáme akce jako Turnaj neturnaj

– odpoledne plné sportovních her, víkendová Lyžovačka nebo i Víkendovka – víkendový pobyt plný duchovního obohacení a přátelských chvil.

A součástí takového společenství můžeš být i ty! Jednoduše přijď na některou z našich akcí a poznej sám náš kolektiv plný aktivních a milých lidí. Všechny následující akce najdeš na naší facebookové stránce (@mladezprostejov) anebo na webových stránkách www.mladezprostejov.cz.

Budeme moc rádi za každého nového člověka a pevně věříme, že si mezi námi najdeš místo.

Foto (všechny): archiv MDP

Loni byla v Inri 2/2020 na titulní straně fotka obnoveného Mariánského sloupu v Praze s jedinou větičkou popisu. Ráda bych se k tomuto tématu vrátila a věnovala mu více prostoru, proto jsem požádala o rozhovor PhDr. Mgr. Karla Kavičku.

Podle popisu na <https://www.marianskysloup.cz/clanky/obnova-zaniklych-pamatek.html> byla obnova Mariánského sloupu velmi náročným dílem a dá se říci, že i dobrodružným. Kdy a jak jste se k této iniciativě dostal, čím jste k ní přispěl, co Vám dodávalo sílu v ní i navzdory překážkám vytrvat?

Od dětských let jsem byl veden k úctě k Panně Marii. Když rok 1988 vyhlásil Svatý otec Jan Pavel II. rokem Panny Marie a kardinál František Tomášek vyzval věřící u nás k putování na mariánská poutní místa, proměnilo se to v můj vstup do příběhu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

O dějinách Mariánského sloupu a jeho barbarském stržení jsem něco málo věděl z vysílání rozhlasu Svobodná Evropa. Po výzvě kardinála Tomáška jsme se spolu s přáteli ze společenství rodin, které se v době totality v Prostějově pravidelně tajně setkávalo každý měsíc v jiné rodině, dohodli, že takovou pouť vykonáme. Navrhl jsem Prahu. Cílem byla návštěva Staroměstského náměstí, místa, kde téměř tři století stával Mariánský sloup. Pozvali jsme i přátele ze společenství rodin z hnutí Focolare v Mohelnici.

A tak jsme se o jednom květnovém víkendu v roce 1988 vydali na pouť. Zúčastnily se jí prostějovské a mohelnické rodiny i s dětmi. Odjízděli jsme do Prahy vlakem v pátek odpoledne. Druhý den ráno, v sobotu 14. května, jsme byli přijati na ohlášené audienci u pražského arcibiskupa Františka kardinála Tomáška. Když jsme v určený čas v 9.30 hodin přišli do vrátnice arcibiskupské rezidence, byl vrátný pan Bláha překvapen naším počtem (kolem třiceti osob). Nabádal nás, abychom nepřekročili plánovaný čas návštěvy (30 minut), protože pan kardinál má ohlášenou řadu dalších návštěv. Otec kardinál přijal naše moravské společenství v přízemí arcibiskupské rezidence. Tam byl prostorný sál se stropem neseným gotickou klenbou a dvěma okny do Hradčanského náměstí. Mezi okny visel velký kříž. Pod křížem bylo připravené křeslo pro otce kardinála u velké tabule asi pro třicet osob, což odpovídalo našemu počtu.

Po přivítání jsme otci kardinálovi předali drobné dary z jeho rodné Moravy – svatební koláčky, ale i něco tekutého na povzbuzení. Hlavním darem byla pamětní ručně psaná listina s modlitbou za obnovu Mariánského sloupu, zdobená ornamenty. Modlitbu sestavili a krásným písmem a ornamenty vyzdobili manželé Ing. Josef a Ludmila Indrovi. Svěřili jsme se otci kardinálovi, že přijíždíme na pouť do Prahy na jeho výzvu a že chceme navštívit místa spojená s historií Mariánského sloupu, tj. Staroměstské náměstí a kostel Panny Marie královny Míru v Praze-Lhotce.

Po přípitku nás otec kardinál pozdravil a setkání se proměnilo v krásné a živé společenství, plné radostné nálady, prokládané zpěvem. Bylo zřetelně vidět, že otec kardinál mezi svými rodáky z Moravy ožil. Tak se stalo, že pan Bláha, když viděl, že naše setkání jen tak neskončí, uváděl další ohlášené návštěvy mezi nás. Během času se počet účastníků audience neustále zvyšoval. Nově příchozí se zapojili do setkání s „*generálem bez vojska*“, jak tehdy posměšně režim otce kardinála označoval. Korunu všemu nasadil příchod asi čtyřiceti účastníků autobusového zájezdu farního společenství z Určic, vedeného P. Janem Jiříčkem SDB. Sál se zaplnil do posledního místa a radostná nálada vrcholila. Když jsme se asi po dvou hodinách loučili s otcem kardinálem, dal nám své apoštolské požehnání a vyzval nás: „*Hleďte nejprve Boží království a vše ostatní vám bude přidáno!*“ Pak nás vyprovodil až před arcibiskupskou rezidenci, kde se s námi na památku vyfotografoval.

Po audienci jsme se vydali po královské cestě na Staroměstské náměstí. Tam jsme podle vyznačeného pražského poledníku v dlažbě našli místo, kde stával Mariánský sloup. Utvořili jsme kolem toho místa kruh a vykonali pobožnost k Panně Marii. Prosili jsme za odčinění její urážky v roce 1918 a za obnovení sloupu. V tom okamžiku jsem pocítil silnou touhu něco konkrétního pro obnovu Mariánského sloupu udělat. Nevěděl jsem co, nevěděl jsem kdy a ani jak. Tenkrát v květnu 1988 nikomu z nás ani na mysl nepřišlo, že ta možnost je již tak blízko. Po modlitbě na

Audience u kardinála Tomáška 1988.

Foto (všechny): archiv K. Kavičky

Staroměstském náměstí jsme se vypravili do kostela Panny Marie královny Míru v Praze-Lhotce.

Tato pouť do Prahy ovlivnila můj život na dlouhá léta. V následujícím roce 1989, když padl totalitní režim, jsem se ihned zapojil do aktivit na obnovu sloupu a stal jsem se zakládajícím členem Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu na

Požehnání Mariánského sloupu 15. 8. 2020.

Staroměstském náměstí v Praze a posléze jejím místopředsedou a tiskovým mluvčím. Po prvních letech nadšení došlo k velkému zklamání z byrokratických překážek a nepochopení pražských úřadů. V těchto chvílích jsme si uvědomovali, že jsme jen služebníci neužiteční, kteří nabídli svá srdce, své ruce a své schopnosti. Obnova sloupu nebyla pro nás jen otázkou organizační či finanční, ale především otázkou vůle

Boží. Věřili jsme, že bude-li to vůle Boží, Mariánský sloup na Staroměstském náměstí bude přes všechny překážky obnoven. To nám dodávalo sílu po celých třicet let, co naše práce a úsilí nakonec trvalo.

Nenechali jsme se odradit žádnými překážkami a pracovali jsme trpělivě dál. Rozhodující bylo, že se nám, poměrně malé skupince lidí, organizované ve Společnosti, podařilo najít podporu u široké veřejnosti doma i v zahraničí. Byl jsem v kontaktu s našimi krajany žijícími v cizině. Vykonal jsem v roce 2008 dvouměsíční přednáškové turné o Mariánském sloupu u našich krajanů v USA a Kanadě, v dalších letech jsem za nimi vycestoval do Londýna v Anglii, do Elwangen v Německu a do Winterturu a Curychu ve Švýcarsku.

V Prostějově jsme nechali v kamenické dílně zhotovit základní kámen sloupu, který jsem pomáhal osobně dne 2. listopadu 1993 osadit do dlažby Staroměstského náměstí. Ten se stal po celá léta místem modliteb a proseb za obnovu sloupu. Lidé se za úmysl obnovit Mariánský sloup modlili a posílali i peněžní dary. Tak se nám během několika let podařilo nashromáždit dostatečné prostředky k tomu, abychom mohli vyhlásit výběrové řízení a zahájit výrobu jednotlivých dílů architektury sloupu podle výkresů, které zhotovil náš první předseda Ing. arch. Pavel Nauman. Zhotovením sloupu jsme pověřili tehdy mladého a talentovaného akademického sochaře Petra Váňu, který soutěž vyhrál.

Zažili jsme za těch třicet let mnoho velkých nadějí, ale také trpkých zklamání. Naše úcta k Panně Marii i důvěra v Boží pomoc nás nakonec dovedla k cíli v době, kdy jsme již nedoufali, že se obnovy Mariánského sloupu dožijeme. V minulém roce 2020 se stal v Praze zázrak. Po 102 letech od jeho stržení a po třiceti letech našeho úsilí jsme Mariánský sloup obnovili. Je těžké vyjádřit své pocity. Nemohu než s vděčností říci: „*Bohu díky!*“ Jsem rád, že jsem se mohl na tomto díle obnovy podílet.

U Mariánského sloupu se lidé zastavují a modlí se k Panně Marii, konají se zde bohoslužby, vycházejí odtud poutníci na pouť... Svědectví o jeho významu pro věřící i nevěřící by se našlo určitě mnoho. Je nějaké, o které byste se chtěl podělit s čtenáři INRI, které Vám uvízlo v paměti a srdci hlouběji než ostatní?

Mariánský sloup se stal znovu součástí každodenního života Pražanů a všech návštěvníků Prahy, kteří na Staroměstské náměstí zavítají. Lidé u sloupu na jeho schodech odpočívají, modlí se, konají se tam pravidelné pobožnosti a občas i bohoslužby. Mariánský sloup se stal cílem poutí i místem, odkud poutě vycházejí, např. do Staré Boleslavi. Pro mne osobně je zastávka u obnoveného sloupu silným zážitkem. V jeho podstavci je malá kaplička a v ní kopie gotického obrazu Panny Marie Rynecké ze 14. století. Tuto kopii zadala Společnost namalovat v roce 2008 akademickému malíři Radimu Klouzovi. Obraz požehnal papež Benedikt XVI. při své návštěvě ČR v roce 2009 při mši svaté na letišti v Tuřanech u Brna. Společnost mi tento požehnaný obraz svěřila do péče, než bude sloup obnoven.

Snímání obrazu Panny Marie Rynecké v červnu 2020.

Měli jsme ho doma v obývacím pokoji na hlavní stěně jedenáct let. Stal se součástí naší rodiny. Když jsem obraz vloni v červnu vezl do Prahy, pociťoval jsem velkou radost, ale i jakýsi vnitřní stesk. Nyní je tento obraz v podstavci sloupu a vždycky, když jsem v Praze, moje první kroky vedou za ním, k Mariánskému sloupu.

Účastnil jste se už dříve obnovy církevních památek? Víte o nějaké další, které byste rád pomohl?

Moje aktivní účast na obnově církevních památek začala v polovině devadesátých let minulého století, když několikátunová sněhová lavina ze střechy srazila pískovcový kříž před vstupem do farního kostela sv. Kříže v Prostějově. Psal se rok 1985. Všechny prostějovské kostely byly tehdy ve stavu, který byl mnohdy horší než stav zchátralých kostelů v pohraničí. V následujícím roce jsem se ujal rekonstrukce a zdvojení kostelních oken kostela sv. Petra a Pavla v Prostějově, která byla i s vitrážemi rozbita kameny chuligánů. Při dešti nebo sněžení pronikaly kapky deště nebo sněhové vločky až do interiéru kostela.

Významná pro mne a řadu dalších věřících byla účast na opravě zničeného kostela sv. Cyrila a Metoděje v Prostějově v letech 1988-1989. Kostel byl majetkem města, které se o něj nestaralo. Tehdejší správce farnosti konal v pronajatém kostele bohoslužby jen jednou v roce o svátku jeho patronů. Později zde bohoslužby úplně zanikly. Během roku kostel sloužil jako depozitář pro rakve se zemřelými a pustl. Kostel byl mnoho let uzavřen, několikrát vykraden a děti z blízkého nově postaveného sídliště Brněnská si z něj udělaly místo pro své často nezřízené hry spojené s jeho ničením. Rozbitými okny a otevřenými okenicemi ve věži do interiéru pronikli holubi. Dlouhodobě tam hnízdili, všude na podlahách kostela, hudebním kůru i na schodech na věž byla silná vrstva holubího trusu. Sochy z oltářů se válely v té nečistotě. Píšťaly varhan byly poházeny až na zahradě.

Určický farář P. Jan Jiříček SDB byl vyzván, aby si odvezl z kostela alespoň lavice. Když se přišel do kostela podívat, srdce mu ustrnulo a místo toho, aby z kostela něco vzal, začal se svými mladými farníky kostel čistit. Když se o tom dověděli prostějovští věřící, rádi se přidali. Během času se nás scházelo o sobotách a později i ve středu kolem padesáti až šedesáti osob. Kostelem se často ozýval zpěv brigádníků, kteří se podíleli na jeho čištění a opravách. Přicházeli jsme večer domů unavení a špinaví, ale cítili jsme se obdarováni. Prožili jsme krásné chvíle společné práce na obnově Božího domu. Tam mne přátelé vyzvali, abych jako bývalý kantor zdokumentoval průběh opravy a sestavil historii kostela. To, co jsem napsal, jsme použili pro návštěvníky při otevření opraveného kostela v roce 1988 na nástěnkách. Tehdy jsem začal vyhledávat data a informace po archivech a zabývat se historií sakrálních památek. Nejprve těch prostějovských a později i dalších na různých místech republiky. Po studiu na teologické fakultě UP v Olomouci jsem napsal 15 publikací zabývajících se historií, stavebním vývojem a popisem uměleckých

památek několika sakrálních památek v Olomouci, Kroměříži, Dubu na Moravě, ve Křtinách i o Mariánském sloupu v Praze.

Po opravě a znovuotevření kostela sv. Cyrila a Metoděje v Prostějově následovala oprava interiéru kostela Povýšení sv. Kříže v Prostějově a jeho vymalování v první polovině roku 1989. Zúčastnili se jí většinou ti, kteří nezištně pomohli opravit a otevřít kostel sv. Cyrila a Metoděje. Ve farním kostele jsme vymalovali interiér pro primici novokněze Jana Vlácila. Opravy znovu vedl a řídil Ing. Josef Indra. Pak ještě následovala oprava střechy kostela sv. Jana Nepomuckého v Prostějově, oprava mariánského sloupu na Masarykově náměstí. To vše v období totality.

I po pádu režimu jsem v roce 1992 pomáhal brigádnicky při malování kostela sv. Petra a Pavla v Prostějově. Později, v roce 1996, jsem organizoval opravu kostela sv. Markéty v Biskupicích. V letech 2008 - 2013 jsem vedl

Oprava kostela Povýšení sv. Kříže 1989.

velkou opravu kostela sv. Prokopa v Čehovicích. Zhotovili jsme novou fasádu, odvlhčili zdivo, vybudovali nové okapové chodníky, provedli rekonstrukci vnitřního osvětlení a ozvučení kostela. V roce 2015 jsme obnovili také zničený kříž v polích za obcí Čehovice směrem k Výšovicím. Pak následovala v letech 2017 až 2018 pomoc při opravě kaple sv. Hilaria (ze 6. století) ve Francii v Prováns, nedaleko Avignonu. Pomohli jsme s mými přáteli spolupoutníky, když jsme se vraceli z dvouměsíční pěší pouti z Gibraltaru do Fátimy v roce 2017 a dále do Santiaga de Compostela, organizátorům opravy, francouzským poutníkům manželům Claudii a Robertu Mestelanovým. Seznámil jsem se s nimi na dvouměsíční pěší pouti ze Křtin do Aachen (Cách) v roce 2014.

Nejdéle trvající opravou byla obnova Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Naše práce a úsilí trvalo od roku 1990 až do roku 2020. Po odchodu ze školství jsem pracoval dvacet let jako třidič zásilek na poště, dělník na pile, dělník v cukrovaru a nejdělsí dobu, patnáct let, ve stavební firmě. Se souhlasem zaměstnavatele jsem dálkově vystudoval obor Pozemní stavitelství na Střední stavební škole Kudelova v Brně. Získal jsem tak kvalifikaci, která byla pro

mou účast na opravách sakrálních památek užitečná. Všechny tyto práce měly zvláštní vlastnost. Krásnou, radostnou a těžko popsatelnou atmosféru spolupráce

Oprava kostela Povýšení sv. Kříže 1989, freska Jano Köhlera.

na obnově památky, která byla na pokraji zániku a která nám pod rukama oživala. Při ukončení opravy se znovu stala Boží oslavou a naší velkou radostí. Nezapomenutelné chvíle, kdy se interiér kostela obnovuje rukama brigádníků, přináší obdarování a radost nad vykonaným dílem. Každá oprava má svou historii a silný příběh. Bylo by možné o každé napsat samostatné pojednání.

Další Vaší nezakopanou hřivnou je psaní knih, přednášková činnost. Jak jste přišel na to, že tohle je Vaše cesta, jak přispět k „větší cti a slávě Boží“?

Z odpovědi na předešlé otázky je zřejmé, že první podnět a inspirace k psaní knih vzešla právě z aktivní účasti na opravách prostějovských kostelů. Mohla se uskutečnit jen na základě přímé účasti na opravách, osobních zážitků a zkušeností. Z lešení jsem měl možnost poznat místa, kam se běžný návštěvník kostela nikdy nedostane. Poznal jsem také skrytá zákoutí a zblízka jsem měl možnost poznat i detaily architektury, mobiliáře a uměleckých děl, která sakrální památku zdobí. To se stalo mou inspirací a snahou prostřednictvím knih umožnit i ostatním, aby měli možnost kostel, kapli, kříž v polích blíže poznat, seznámit se s jejich historií, stavebním vývojem, architekturou a uměleckou výzdobou.

20. ledna uplynulo 80 let od úmrtí akademického malíře Jano Köhlera, řadu jeho děl najdeme v Prostějově. Právě o něm je Vaše poslední kniha. Mohl byste ho prosím čtenářům Inri krátce přiblížit?

Po řadě let, kdy jsem se věnoval popisu sakrálních památek, jsem byl inspirován k sepsání rozsáhlejších děl. První z nich byla monografie o moravském malíři a grafikovi Jano Köhlerovi. S jeho díly jsem se seznámil právě při opravách prostějovských kostelů. Jano Köhler měl k našemu městu Prostějovu mimořádný vztah. Už jako student akademie získal monumentální zakázku na zhotovení

výzdoby fasády prostějovského zámku. Výsledek byl tak působivý, že přišla řada zakázek na výzdobu měšťanských domů v Prostějově. Např. domu stavitele Součka, s jehož rodinou navázal celoživotní přátelství. Našel si zde i svou manželku. Významnou etapou v jeho životě bylo přátelství s prostějovským farářem P. Karlem Dostálem-Lutinovem. Ten umělce inspiroval k vytvoření barevné litografie sv. Cyrila a Metoděje, která se stala podkladem i pro vydání známek české pošty v nákladu více než tři milionů kusů a v podstatě vytvořil ikonografii našich věrozvěstů. Jano Köhler byl svými současníky a později i komunistickým režimem podceňován pro jeho zaměření na církevní umění. Nebyla o něm a jeho životě a práci vydána žádná rozsáhlejší práce. Proto jsem se snažil tento dluh vůči jeho osobě splatit. Velmi mi pomohla vstřícnost správce Köhlerovy pozůstalosti, umělcova synovce Ing. Jiřího Köhlera z Plumlova. Ten mi umožnil číst umělcovy deníky a jeho korespondenci, zpřístupnil mi a nechal mne zdokumentovat jeho díla. Tak jsem se mohl přiblížit k umělcovu srdci. Mohl jsem popsat jeho životní osudy, polovičního sirotka, chlapce z chudé rodiny, který se i v těžkých podmínkách svou pílí vypracoval na velkého umělce konce 19. a první poloviny 20. století. Několik autorských výtisků knihy je pro zájemce ještě u mne k dispozici.

V loňském roce jsem napsal obdobnou monografii ke 400. výročí mučednické smrti sv. Jana Sarkandra v Olomouci. A nyní, jak jinak, připravuji reprezentační pojednání o příběhu Mariánského sloupu v Praze. Kniha má být vydána k 1. výročí jeho obnovení, tj. k 15. srpnu 2021.

za rozhovor děkuje Marie Schneeweissová

ČTENÁŘSKÝ KOUTEK

Nové publikace o kněžích působících v našem regionu

V prosinci loňského roku vyšla v pražském nakladatelství Kauli Publishing rozsahem sice nevelká, ale zajímavá a na dokumentární fotografie bohatá knížka nazvaná **Dělník na vinici Páně**. Jejími autory jsou prostějovští historikové Pavel a Václav Markovi a předkládají v ní výsledky svého zkoumání osobnosti a záslužné práce katolického kněze **Josefa Strídy** (1909-1998). Jednalo se o jednoho z duchovních odsouzených ve známém komunistickým režimem vykonstruovaném politickém procesu 50. let, vedeném proti členům vedení kněžské nemocenské pokladny v Přerově.

Střídovou životní metou nebyla kariéra v církvi, netoužil po vyznamenáních, medailích, titulech a uznáních, ale chtěl svůj život zasvětit Bohu a službě lidem.

Věnoval se charitativní a sociální práci a jeho působení ve správě přerovské kněžské nemocenské pokladny, ve světovém měřítku unikátní sociální instituce, patří k nejvýznamnějším oblastem jeho aktivit. Na všech místech, jimiž prošel, – Stará Bělá, Senice na Hané, Měrotín, Pavlovice u Přerova a naposledy čtyřicet dva roků působil ve Vrahovicích – byl pro své farníky vzorem a inspirací. Jednalo se o nesmírně skromného, obětavého, pracovitého a oblíbeného kněze, jehož působení ocenila současná církev udělením titulů konsistorního rady a čestného kanovníka.

Knížka, kterou uvádějí slova emeritního pomocného biskupa olomouckého Josefa Hrdličky, je prvním pokusem o zpracování Střídova životopisu a zhodnocení jeho životního díla.

P. Josef Střída

Foto: archiv autorů publikace

Další publikace od stejných autorů se jmenuje **Služebníci užiteční**. Jsou to vlastně medailony duchovních pochovaných na vrahovickém hřbitově. Za zmínku jako příklad určitě stojí medailon Msgre. ThDr. Bořivoje Karla Kyselého (1875-1960), významného kněze a pedagoga, rodáka z Držovic, který během své pedagogické činnosti na prostějovském gymnázium vyučoval i básníka Jiřího Wolkeru. V olomouckém semináři vyučoval řečtinu a jeho studentem byl právě výše zmiňovaný Josef Střída, v jehož vrahovické farnosti páter Kyselý později, již na důchodu, vypomáhal v závěrečné fázi svého kněžského působení a životní pouti.

Pro zájemce jsou obě publikace dostupné ve veřejných knihovnách v regionu a čtenáři si je mohou zakoupit také prostřednictvím e-shopu na internetové adrese www.kauli-publishing.cz.

OKÉNKO PRO DĚTI

Omalovánka V Emauzích učedníci cítili, že je Pán Ježíš s nimi. Kdy to cítíš ty?

připravila Renata Plenařová

Jeden farník mi do ruky vtiskl rukou opsaný text s prosbou o uveřejnění v INRI ...

Síla růžence

Když jsem byl malý kluk, chodil k nám na návštěvu náš soused, který byl při první světové válce. Musel bojovat, jak se říkalo „za císaře pána“, v daleké Hercegovině. Pro snadnější obranu před nepřátelským vojskem si kopali zákop. Stalo se, že jejich postavení bylo zrazeno a nepřítel je začal ostřelovat děly. Na odpor bylo pozdě, tak si s kamarádem sedli do koutku zákopu a začali se modlit svatý růženec. Vojáci, kteří byli blízko nich, poslouchali, co to říkají, a ptali se jich, kdo je naučil takovému krásnému říkání. Odpověděli jim, že rodiče je tomu naučili. Tam, kde šlo o život, ostatní vojáci skoro proklínali své rodiče, že je tomuto „říkání“ nenaučili. Stalo se, že jejich zákop dostal přímý zásah. Když vše utichlo, šel ten náš soused s kamarádem na obhlídku a zjistili, že zůstali naživu jen oni dva s růžencem v ruce.

Zdroj: www.idnes.cz. archiv R. Jordána

Později byli ubytováni v dřevěné boudě s patrovými lůžky. Jednou v noci je začali ostřelovat, létal jeden granát za druhým, doslova hotové peklo. Jako vždy vyndal soused z kapsy růženec a začal se modlit. K ránu, když vše utichlo, chytil rukou na jednu stranu, mrtev, chytně na druhou stranu, mrtev. Vyskočí z palandy a chytí nad sebe a volá: „Vstávej!“ Mrtev. Zůstal sám s růžencem v ruce. Je toto všechno náhoda?

Panna Maria si při každém zjevení vybírá většinou malé negramotné nemocné děti, někdy i sirotky, pasáčky dobytka. Při jednom zjevení říká: „Mé děti, dnešní lid již žije na úrovni lidí, kteří žili před zkázou Sodomy, vyhledávají jen samé zábavy, návštěvy barů, restaurací, žijí prostopášným životem, vůbec nedbají desatera Božích přikázání. Já již nemohu udržet trestající ruku svého Syna. Milé děti, jděte a řekněte to kněžím. Modlete se, modlete se denně svatý růženec, činite pokání.“

... Ať těmto příběhům z války věříme, nebo se jim smějeme, měly by pro nás být připomínkou modlitby svatého růžence v každé době, okolnosti, zvláště v dnešní pandemické době. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu naší smrti!

jáhen Jan

Jak by vypadala poslední večeře v roce 2021?

Zdroj: facebook Koronavirální humor

INRI 1/2021 – ČASOPIS FARNOSTI POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE A FARNOSTI SV. PETRA A PAVLA V PROSTĚJOVĚ

Vydává Římskokatolická farnost Povýšení svatého Kříže Prostějov.
Redakční rada: P. ICLic. Mgr. Aleš Vrzala, MVDr. Zuzana Bartošová,
Ing. Mgr. Jan Černý, Renata Plenařová, Marie Schneeweissová

Grafický návrh: Mgr. Kristina Veselá

Vychází 4x ročně. Vyšlo 28. 3. 2021. Příští číslo 2/2021 vyjde 27. 6. 2021
a příspěvky můžete posílat do 6. 6. 2021 na e-mail: casopisinri@gmail.com.

Webové stránky: <http://prostejovfarnost.mzf.cz/>, <https://petrskafarnost.cz/>

Časopis je neprodejný. Vytisknuto 250 ks. Doporučený příspěvek na tisk jednoho čísla je 10 Kč.

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH 2021

Povolený počet účastníků bohoslužeb je 10 % z počtu míst k sezení v kostele. Na bohoslužby k Povýšení sv. Kříže se přihlašujeme pomocí telefonního automatu na čísle 588 507 605 nebo pomocí SMS na číslo 734684784.

Do kostela sv. Petra a Pavla je vstup volný bez předběžného nahlašování, ale to neznamená, že by tam mohlo být více účastníků, než je dovoleno. Je to zodpovědnost kněze a svědomí každého z Vás.

Pokud by došlo ke změnám, dozvíte se o nich na webu farnosti Povýšení sv. Kříže prostejovfarnost.cz a petrpavel.dpv.cz. Bohoslužby z kostela Povýšení svatého Kříže jsou přenášeny na youtube.com/prostejovfarnost.

1. 4. Zelený čtvrtek – mše na památku Večeře Páně

Povýšení sv. Kříže	mše svatá	16.00 hod.
	mše svatá	18.00 hod.
	po mši bdění v Getsemanské zahradě	
Sv. Petr a Pavel	mše svatá	18.30 hod.
	po mši bdění v Getsemanské zahradě	do 20.00 hod.
Sv. Bartoloměj (Vrahovice)	mše svatá	17.30 hod.
	po mši bdění v Getsemanské zahradě	

2. 4. Velký pátek – památka Umučení Páně

Povýšení sv. Kříže	ranní chvály a modlitba se čtením	8.00 hod.
	křížová cesta	9.00 hod.
	bohoslužba	15.00 hod.
	bohoslužba	17.00 hod.
Sv. Petr a Pavel	ranní chvály a modlitba se čtením	8.00 hod.
	bohoslužba	18.30 hod.
Sv. Bartoloměj (Vrahovice)	ranní chvály a modlitba se čtením	8.00 hod.
	křížová cesta	15.00 hod.
	bohoslužba	15.30 hod.

3. 4. Bílá sobota – modlitba u Kristova hrobu

Povýšení sv. Kříže	ranní chvály a modlitba se čtením	8.00 hod.
	modlitba u Božího hrobu	8.00 – 17.00 hod.
Sv. Petr a Pavel	ranní chvály a modlitba se čtením	8.00 hod.
	modlitba u Božího hrobu	9.00 – 10.00 hod.
Sv. Bartoloměj (Vrahovice)	ranní chvály a modlitba se čtením	8.00 hod.
	modlitba u Božího hrobu	do 17.00 hod.

3. 4. Velikonoční vigilie – připomíná svatou noc, kdy Pán vstal z mrtvých

Povýšení sv. Kříže	mše svatá	20.00 hod.
Sv. Petr a Pavel	mše svatá	20.00 hod.
Sv. Bartoloměj (Vrahovice)	mše svatá	19.30 hod.

* cesta zpět do místa bydliště ze shromáždění pořádaného církví je povolena i po 21. hod.

4. 4. Zmrtvýchvstání Páně – den velikonoční slavnosti

Povýšení sv. Kříže	mše svatá	7.30, 9.00, 10.30 a 18.00 hod.
Sv. Petr a Pavel	mše svatá	9.00 a 18.30 hod.
Sv. Bartoloměj (Vrahovice)	mše svatá	9.15 hod.

5. 4. Pondělí velikonoční

Povýšení sv. Kříže	mše svatá	7.30, 9.00, 10.30 a 18.00 hod.
Sv. Petr a Pavel	mše svatá	9.00 hod.
Sv. Bartoloměj (Vrahovice)	mše svatá	9.15 hod.